

"Binnenbroekbands buitelen voor beginners"

DE RUBRIEK BINNENBROEKBANDS BETUTTELEND BUITELEN VOOR BEWUSTE BILLOFIELEN TREKT LEZERS & BAKKENISTEN

Fred van der Wal had jaren lang alles goed voor elkaar. Maar door één pilletje met een eigen willetje raakte hij totaal van het padje af en ont-spoorde voor goed. Hij verloor zijn kunstenaarsvrienden, zijn huwelijk, zijn talloze vriendinnen, zijn kunstenaarscarrière en de luxe van een vrijstaand huis aan de kust van Friesland, snelle autos, een elektrische scooter van een goed merk en een Maison Grande in de Bourgogne, twee snelle autos, plus een pakket aandelen en spaarrekeningen ter hoogte van een miljoen. Nu zit hij voor goed aan de grond en heeft schulden van meer dan negen ton. Hij blijft lachen en zingt Wait Till The Sun Shines Nelly. Zijn favoriete tjoen.

Maar het kan me allemaal niks meer verdommen, ik ben een totaal onverschillig mens geworden. Ik doe nog steeds alles wat God verboden heeft in het Dikke Boek. Niet meer te redden in domineesland waar niks kan en niks mag. Deurwaarders bezoeken mij drie maal op een dag en dreigen met processen maar ik lach ze vierkant uit. Ze komen het maar halen als ze hun deel willen. Ze krijgen niks, want ik heb niks. Nog geen afgekloven nagel om mijn gat te krabben al zouden ze daar naar hunke-ren.

Hij raakte alles kwijt, leeft op de pof, maar is toch een in- en intevreden mens. Nooit meer naar huis, nooit meer huis, nooit meer expo-sities, geen geld, geen vriendinnen om op en af te neuken, hij noemt ze opstappers voor de nieuwelingen met het etiket niet geneukt toch lekker en afstappers voor de vrouwen waar hij op afgeknapt is en begeert verder geen enkele status in het culturele plantsoen! Het zal hem allemaal aan zijn bolle reet roesten wat de kunst en de wijven betreft! Eén paars pilletje slikte hij, al had hij zichzelf gezworen nooit meer aan drugs te beginnen. Met mijn laatste vriendin was ik op het feest Dark Desires waar duivelse driften en donkere daden hoogtij vierden, al had ik niets met die stampende kut muziek als gevoelige kunstenaar die alleen maar naar Bach luisterde tot dan toe, zegt hij glimlachend.

Ik ben tegenwoordig meer van Your Satanic Majesty, als lid van de Satanskerk en draai ouwe rock and roll platen. Muziek van de duivel. Verplichte nummers. Van djs werd ik ook niet enthousiast en van drugs ook niet, maar een vriendin had een zak vol pillen, die ze mij opdrong anders werd het die avond weer eens niet neuken. Nou, ja, dan wilde ik wel want ik hing aan elkaar van alles wat los en vast zat op te neuken... ik was sex verslaafd. Beffen en rimmen zonder beflap. Ingewandsluchten langs het firmament! Schedebabbels! Reetroffels! Sex en geur uit de scheur hangen samen! Heerlijk! De sterren van de hemel en de bloemen van het behang naaien. Affijn, een kut is geen konijn en beter goed genaaid dan slecht gebrejen. Zeg nou zelf!

Dat was in te milieu waarin hij figureerde de definitieve aftrap voor zijn drugs- en sexverslaving. Van een pilletje ging het naar een dagelijkse dosis van een tien lijntjes coke, een paar liter wijn, Trappist Dubbel, Prosecco en en al weer een halfje Viagra. Nog stevig aangevuld met speed en ghb plus een dozijn joints.

Bijna vijfenzeventig was ik, drie, vier maal in de week de sportschool in om bij te trekken en ik had die junks met hun uitgeholde koppen en de helse, brandende waanzin in hun ontstoken ogen altijd met grote minachting beschouwd. Ongewassen, goor, geslachtsziek, stinkend

uitschot, kansloze sukkels, links draaiende piepeltjes, venerische kolensjouwerskoppen met kringen onder hun ogen, waar paarszwarte wallen onder hingen om tegen op te klimmen, zure liezen, uitgewoonde vochtige, meurende anussen, strontkorsten in de haren van de bilspeet en schaambossen en daarbij ook nog natte benen, want door de drugs konden de wijven niks meer ophouden. Stonken als bunzings. De tangas rotten van hun togus!" De eens zo op en top afgetrainde ex-karateka, bokser en fitness addict Fred van der Wal kon zichzelf er binnen de kortste keren moeiteloos onder scharen. Zijn losbandige verhalen, die hij in sneltreinvaart vast legde in tientallen boeken, zoals zijn laatste boek De geilpomper van Sint Job in het Goor, in eigen beheer uitgegeven bij LuLu Com Publishing House, leest als een tiet op wonderolie. Uit rapporten van de Jellinekliniek bleek afgelopen week overigens dat alle ecstasypillen steeds sterker worden en cocaïne steeds zuiverder. Tel uit je winst. En dat de effecten en na-effecten dus ook heftiger zijn tot aan psychoses en angst aanvallen aan toe. Je moest dwangmatig scoren of je wilde of niet. Toch was hij echt geen hooligan, alhoewel hij door het slikken van Donormyl, vrij verkrijgbaar in Frankrijk aan een verhoogde oogbol druk begon te lijden en moordneigingen kreeg. Hij kwam uit een miljonairs-familie, groeide op in het sjeke Amsterdam-Zuid, de Vondelparkbuurt en daarna in een grote Heemstedse villa en was voorbestemd voor een dikbetaalde baan in de reclame.

Status en geld, dure autos, mooie wijven dreven me aanvankelijk, ik wilde scoren, scoren, scoren op alle punten!" Per ongeluk getrouwd op zijn 26-e, maar ging hij toch regelmatig de baan op om een man te scoren als biseksjuweel. Kontroeien in het donker in de bosjes bij het Pikmeer, als je niet uitkeek en een psychopaat trof had je na afloop geen pik meer. Het was altijd goed met hem uit roeien te gaan, maar midden op het meer kwaad kersen eten. Een maal schoot hij met zijn van een ex-SS-er gekregen Luger door de bodem van de roeiboort die daar op water begon te maken. Hij hield best van een geintje.

Ik was de meedogenloos mooie jongen, die alles kon maken. Een slicke up town boy van de Goudkust. Zag mezelf als uiterst intelligent, keihard, swingend, sociaal voor zo ver het mij uit kwam en jaren lang succesvol door aan- en verkopen van huizen, aandelen en mijn beeldend werk. De royalties stroomden binnen. De flappen bulkten me de kontzak uit. Liep de hele dag rond met een tiet vol met poen...